

Потъването на кораба „Велики океанъ“

Романъ отъ Капитанъ Мариетъ

Превежда Йос. Сжбевъ

XXVIII

(Томи въ немилостъ. Разказъ на Риди).

Настъпи прекрасно утро. Следъ закуската Риди хвана отъ резервуара една костенурка, закла я, очисти я и показа на Юнона какъ да свари супата. Чакъ тогава, заедно съ Вили и Ситревъ отидоха да сѣкатъ палми за постройка на...

Мѣстото за хамбара бѣше избрано съ огледъ да служи и за защита въ случай на опасностъ.

Тримата работиха непрекъснато до обѣдъ. Когато се прибраха, за да утолятъ своя гладъ, г-жа Сигревъ се оплака, че Томи е загубилъ напрѣстника й.

— Ти ли взе напрѣстника, Томи? — попита сериозно Сигревъ.

— Ще го намѣря, татко.

— Това не е отговоръ. Ти ли го взе?

— Ще го намѣря, — отговори Томи плачливо.

— Добре, нѣма да получишъ обѣдъ докато не се намѣри напрѣстника.

Томи заплака.

Работниците бѣха много изгладнѣли. Следъ първата порция, Вили поиска втора. Като сръбна 2-3 лъжици, той изведнажъ поднесе ржка къмъ устата.

— Мамо! — викна момчето, — Твоя напрѣстникъ! Едва ли не го глътнахъ.

— Ето защо Томи увѣряваше, че ще го намѣри. — забеляза съ усмивка Риди. — Навѣрно е смѣталъ да го изрови после изъ остатъците отъ супата.

— Мисля, че щомъ напрѣстникътъ се намѣри, татко ще прости на Томи, ако той поиска прошка.

— Ела тука, Томи, — каза Сигревъ. — Кажи, защо го пусна въ супата?

— Искаше ми се да я опитамъ, татко, но когато посегнахъ да си гребна, се опарихъ и го изпуснахъ.

— А защо не каза това на майка си?

— Страхувахъ се, че ще излѣе супата.

— Ето кжде била работата! Е, щомъ е така, обѣдвай, но другъ пжтъ да отговаряшъ когато те питатъ.

Томи остана много доволенъ. Когато свърши първата порция и поиска втора, той каза:

— Другъ пжтъ ще гребя съ лъжицата.

— Масса Томи нѣма да гребе съ нищо, — каза Юнона. — Нѣкога масса Томи ще се свари цѣлъ! Лакомникъ!

Следъ обѣда работниците отидоха пакъ въ сѣчището и се върнаха чакъ за вечеря. Когато последната се свърши, г-жа Сигревъ помоли Риди да продължи разказа си.

— На драго сърдце, щомъ това ви прави удоволствие, — отговори старика и продължи:

„И така, нашиятъ корабъ отиде въ Лондонъ. Но моя

капитанъ не ми харесваше, защото се отнасяше лошо съ хората си.

Решихъ да го напустна. Щомъ той отиде на брѣга, азъ почнахъ да се оглеждамъ. Близко до насъ бѣше хвърлилъ котва единъ голѣмъ корабъ. Отъ дветѣ момчета, които стоѣха на борда му, узнахъ че той се готви да отплава, че капитанътъ му е много добъръ човѣкъ и, че сжщиятъ има нужда още отъ единъ ученикъ. Азъ отидохъ на голѣмия корабъ. Капитанътъ ме прие следъ като му подписахъ договоръ и следъ два дена отплувахме, отправяйки се отначало въ Бомбай, а оттамъ въ Китай.

Въ Бомбай стигнахме щастливо. Следъ две седмици потеглихме за Китай. Въ това време имаше война и насъ често преследваха неприятелски кораби. При все това, добрахме се до Макао, свалихме нашиятъ товаръ и натоварихме чай. Следъ известно време отплувахме за Англия, съпровождани отъ други кораби. При Илъ-де-Франсъ се разрази буря. Корабътъ, който ни съпровождаха, бѣха разпрѣснати отъ вѣтъра. Неочаквано ни нападна единъ французки фрегатъ и ни принуди да се предадемъ. Преди, обаче, да стигнемъ до острова, кждето трѣбваше да останемъ като пленници, бѣхме освободени отъ единъ английски воененъ параходъ.

Потеглихме за Англия, радостни че не попаднахме въ плѣнъ на французитѣ. Но, за нещастие, попаднахме въ още по-лошия плѣнъ на хонландцитѣ, защото когато минавахме носъ „Добра надежда“, върху насъ налетѣха нови французки кораби, заловиха ни и ни отведоха въ Столовиятъ заливъ, който тогава бѣше Холандски. Трѣбва да кажа, че тогава и Холандия бѣше въ война съ Англия.

Въ хонландския затворъ бѣше лошо, но азъ бѣхъ младъ и леко понасяхъ незгодитѣ. . .

Но да свърша за сега, защото Каролина спи, а и Томи се прозява вече.“

XXIX

(Мълния. Направа на Гръмотводъ. Риди продължава разказа)

Посредъ нощъ започна пакъ страшна буря. Децата се разбудиха и се разплакаха. Възрастнитѣ се заеха да ги успокоятъ. Изведнажъ се чу силенъ трѣсъкъ. Стаята се изпълни съ миризма на сѣра. Възрастнитѣ застанаха, а децата закрещѣха. Бѣше ударило мълния. Пръвъ Риди, се окопити и скочи на крака. Оказа се, че никой не бѣше пострадалъ, освенъ Юнона, която лежеше въ несвѣсть и която, благодарение мѣрkitѣ, които взе Риди, се свести скоро.

— Пакъ щастливо се отървахме, — каза Сигревъ, когато на расъмване бурята утихна и времето почна по-видимому да се оправя.

— Слава Богу, Но това не бива да се повтори вече, — каза Риди. — Трѣбва да устроимъ грѣмотводъ. Жици за целта имаме.

Следъ закуската старикътъ намѣри жицата и заедно съ Сигревъ се заеха съ направата на грѣмотвода, върху близката до кжщата палма. Едва работата бѣше свършена почна да вали. Да се работи на открито бѣше невъзможно. По молбата на Вилиамъ, Риди продължи прекжснатия си разказъ.

— „И така, ние се намѣрихме въ Столовиятъ заливъ, въ Хонландския затворъ. Надзорътъ върху насъ не бѣше много строгъ, защото се смѣташе, че нѣма кжде да бѣгаме. Цѣли два месеца престояхме въ затвора. Тукъ се сдружихъ особено много съ двамата ученика отъ моя корабъ — Джекъ Ромеръ и Вилиамъ Гастингсъ. Тримата бѣхме успѣли да запазимъ паритѣ, които капитана ни бѣше далъ преди плѣняването и решихме да бѣгаме.

Една вечеръ, когато другитѣ плѣнници бѣха заключени, ние се скрихме и, незабелезани отъ никого, останахме на двора. Когато всичко утихна, ние се измъкнахме тихичко и поехме къмъ Столовитѣ планини.

Вървѣхме около четри часа и почнахме да чувствуваме силна умора. Въ това време почна да се сѣмва. Трѣбваше да намѣримъ мѣсто, кждето да се скриемъ. Скоро забелезахме една пещеря съ тѣсенъ отворъ, въ която се намъкнахме и легнахме да подрѣмнемъ.

(Следва)